

בש"פ 2207/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2207/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופטת ד' שריזלי) במ"ת 14892-03-15 מיום
26.3.2015

תאריך הישיבה: י"ב בניסן התשע"ה (1.4.2015)

בשם העורר: עו"ד יהודה פריד; עו"ד קרן מזרחי-גורן

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ד' שריזלי) מיום 26.3.2015 בתיק מ"ת 14892-03-15.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אינוס, מעשים מגונים בכוח ומעשים מגונים, בקטינה בת משפחתו. על פי המתואר בכתב האישום, בחודשים יוני-ספטמבר 2008 נהג העורר, במספר רב של הזדמנויות ובאופן תדיר, לבצע בבתה של אשתו, קטינה ילידת 1991 (להלן: המתלוננת), מעשים מגונים ומעשי אינוס, חלקם בכוח ותוך

עמוד 1

גרימת כאב למתלוננת.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשת המדינה למעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו. בדיון שהתקיים בבקשה ביום 15.3.2015 הסכים העורר לקיומן של עילת מעצר וראיות לכאורה, אולם ביקש לשחררו לחלופת מעצר בבית הוריו באשדוד. דיון נוסף בבקשה נקבע ליום 22.3.2015 לאחר קבלת תסקיר מעצר בעניינו של העורר.

4. בתסקיר שהוגש ציין שירות המבחן את התרשמותו, כי לעורר גורמי סיכון שמקורם בדחפים מיניים מוגברים וכי הסיכון להישנות ההתנהגות המינית הפוגענית של העורר מתמקד בעיקר בסביבתו הקרובה וכנגד נשים חלשות ממנו. בצד זאת התרשם כי אין לעורר דפוסי חשיבה עברייניים או סטיה מינית פדופילית, וכי למעצר היתה השפעה מרתיעה על העורר. לפיכך, העריך שירות המבחן כי ניתן לצמצם את הסיכון הנשקף ממנו באמצעות חלופת מעצר בעלת גבולות ברורים בבית הוריו, תוך מניעת הגעת בני משפחתו וקטינים למקום. על כן המליץ על שחרורו של העורר לחלופת מעצר בבית הוריו בתנאים מגבילים ולהעמידו בפיקוח מעצר של שירות המבחן למשך 6 חודשים.

5. אחר דיון הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט קבע, כי המסוכנות הנשקפת לציבור מן העורר נגזרת מעצם המעשים הקשים והחמורים שביצע לכאורה, לאורך מספר חודשים, במועדים רבים ובמקומות שונים. לכך מצטרפים גורמי הסיכון שצינו בתסקיר שירות המבחן, אשר הלמו את המסוכנות הנשקפת מכתב האישום. נוסף למסוכנות, התייחס בית המשפט לאפשרות שיבוש הליכי משפט בשים לב לכך שמדובר בעבירות מין בתוך התא המשפחתי. אשר לטענת העורר לפיה המתלוננת כבשה את התלונה במשך מספר שנים הוסיף בית המשפט כי יש ליתן לכך משקל, אולם בנסיבות המקרה הסבריה כי ביקשה למנוע סבל מאמה ושבר משפחתי אינם בלתי מתקבלים על הדעת. בית המשפט הפנה לפסיקה לפיה מקום שמדובר בעבירות מין רבות וחמורות שבוצעו לכאורה לאורך זמן ממושך, מעצר עד תום ההליכים הוא הכלל והשחרור לחלופת מעצר הוא החריג. בית המשפט סבר כי המקרה שלפניו אינו בא בגדר החריגים לכלל, על אף המלצת שירות המבחן, והורה כאמור על מעצרו של העורר. בשולי הדברים ציין בית המשפט, כי אין הוא שולל אפשרות לשקול מחדש שחרור לחלופה לאחר שתשמענה עדויות המתלוננת ואמה.

6. על החלטה זו הוגש הערר.

7. בכתב הערר ובטיעונו בעל-פה לפני משיג העורר, באמצעות בא כוחו, על החלטת בית המשפט קמא להורות על מעצרו, וזאת בעיקר לאור תסקיר שירות המבחן אשר המליץ על שחרורו לחלופת מעצר. בא-כוח העורר הדגיש, כי שירות המבחן התרשם שהעורר נעדר דפוסי התנהגות וחשיבה עברייניים או דפוסים המעידים על סטיה מינית. לטענתו, יש בחלופת המעצר שהוצעה כדי לאיין את המסוכנות אליה מתייחס התסקיר, המתמקדת בעיקר בנשים חלשות המוכרות לעורר, והוסיף כי שירות המבחן ציין כי התרשם באופן חיובי מהורי העורר אשר הוצעו לשמש כמפקחיו של העורר במעצר הבית. עוד נטען, כי עוצמת עילות המעצר פוחתת בשים לב לכך שהמתלוננת כבשה תלונתה במשך 7 שנים והגישה אותה על רקע הליך הגירושין בין העורר לבין אם המתלוננת, ולאור העובדה שלאורך השנים המתלוננת ובעלה לא ניתקו את הקשר המשפחתי עם העורר ואם המתלוננת.

8. מנגד, טענה ב"כ המשיבה, כי אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט שלא לשחרר את העורר בחלופת

מעצר נוכח המסוכנות הנשקפת ממנו. לטענתה, מסוכנות העורר קמה ונלמדת ממעשיו החמורים, מהותם, תדירותם והאכזריות בה בוצעו, תוך ניצול הסמכות ההורית. אף מתסקיר המעצר, נטען, עולה תמונה של מסוכנות גבוהה, שכן התסקיר מתאר דחפים מיניים מוגברים וסיכון להישנות התנהגותו המינית הפוגענית של העורר כלפי סביבתו הקרובה, ובעיקר צעירות וקטינות מתבגרות, שהן חלשות וכפופות לו. לטענתה, אין גם ממש בניסיון לבסס הפחתת המסוכנות נוכח הקשר שנשמר בין המתלוננת ובעלה לעורר ואשתו (אם המתלוננת), זאת כאשר מתיאורי האם והמתלוננת עולה תמונה של מערכת יחסים עכורה לאורך השנים הללו, בניגוד לתיאורי העורר. כן נטען, כי המתלוננת נמנעה מתלונה נגד העורר בזמן אמת נוכח המחיר הכבד הכרוך בחשיפת מעשים כאלה בחברה החרדית אליה הם משתייכים, ובשל רצונה שלא לפגוע באמה. אולם מיד עם הודעת אמה כי בכוונתה להתגרש מהעורר היא מסרה את התלונה. ולבסוף נטען, כי למסוכנות להישנות העבירות מצטרף גם החשש לשיבוש הליכים, אשר הוא חשש "טבוע" כשמדובר בעבירות מין בתוך המשפחה, וכן הנזק לשלומה הנפשי של מתלוננת מעצם שחרור העורר בחלופה.

דיון והכרעה

9. הלכה פסוקה היא כי נאשם בעבירות מין מרובות מתקיימת בו, ככלל, עילת מעצר עד לתום ההליכים באשר נשקפת ממנו סכנה לשלום הציבור, וכי נאשם כזה לא ישוחרר לחלופת מעצר אלא במקרים חריגים, נוכח המסוכנות הטבועה בעבירות מין והחשש להישנות הדברים (בש"פ 4073/11 גולדמברג נ' מדינת ישראל (21.7.2011)), בש"פ 3137/14 מרגני נ' מדינת ישראל (14.5.2014), בש"פ 431/15 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2015)). כמו כן, בעבירות מין במשפחה קיים חשש אינהרנטי מפני שיבוש הליכי משפט (בש"פ 4514/04 מדינת ישראל נ' פלוני (16.5.2004), בש"פ 8282/06 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.2006), בש"פ 1706/15 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2015)).

10. במקרה דנן, תמונת המסוכנות העולה מן המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום היא קשה. לעורר מיוחסת מסכת קשה וחמורה של עבירות מין - מעשים מגונים ואינוס, שביצע בבתה של אשתו בהיותה קטינה, לאורך זמן, בתדירות יומיומית ובאכזריות רבה, תוך התעלמות מסבלה וכאבה.

11. בנוסף לאמור, קיים השיקול כי עצם שחרורו של העורר עלול להשפיע לרעה על מצבה הנפשי של המתלוננת ועל יכולתה ונכונותה להעיד באופן חופשי (בש"פ 1706/15 הנזכר לעיל, פסקה 11).

במקרה דנן המתלוננת גם הביעה חשש קונקרטי מנקמה מצידו של העורר בגין תלונתה נגדו (הודעתה מיום 10.2.2015, עמ' 5 שורות 160-161).

12. על אף כל האמור נבחנה על ידי בית המשפט האפשרות לשחרור העורר בחלופת מעצר. שירות המבחן סבר, אמנם, כי ניתן לשחרר את העורר בחלופת מעצר, אולם בצד התרשמותו התומכת בשחרור בחלופת מעצר, הוצגו בתסקיר גם גורמי סיכון ובכלל זה התרשמות בדבר דחפים מיניים מוגברים, צרכי שליטה בקשרים זוגיים ומיניים, וסיכון להישנות התנהגות מינית פוגענית המתמקד בעיקר בקטינות וצעירות מתבגרות, חלשות וכפופות לו. גורמי סיכון אלה מצטרפים לתמונת המסוכנות העולה מן האישומים ומחדדים כי אף כיום, בחלוף שנים למן ביצוע המעשים, עומד בעינו חשש להישנות המעשים המצדיק מעצרו עד תום ההליכים. ההתרשמות כי טווח הקורבנות הפוטנציאליים עשוי להיות מוגבל לקטינות או לדמויות חלשות מן העורר אין בה כדי לשנות ממסקנה זו.

עמוד 3

13. כידוע, "תסקיר שירות המבחן הוא כלי חשוב בידי בית המשפט בבואו להכריע באפשרות שחרורו של עצור לחלופת מעצר. עם זאת, התסקיר הינו בסופו של יום המלצה בלבד ואינו פוטר את בית המשפט להפעיל את שיקול דעתו, זאת בייחוד נוכח העובדה שהשיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו אינם חופפים לשיקולים שעל בית המשפט לשיקול לצורך החלטתו בבקשה למעצר עד תום ההליכים" (בש"פ 4120/11 גיא דדוש נ' מ"י, פסקה 15(6.6.2011); וראו עוד: בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (29.6.2005); בש"פ 7935/10 אבו רומי נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (4.11.2010)).

14. אשר על כן לא מצאתי כל פגם בהחלטת בית המשפט קמא, אשר הגיע למסקנה כי המקרה דנן אינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים שחרור נאשם בעבירות מין מרובות בחלופת מעצר, והורה על מעצרו של העורר על אף המלצת שירות המבחן, אחר ששקל אותה בכובד ראש.

15. עם זאת, לאור הזמן הרב שחלף מאז האירועים מושא כתב האישום (קרוב ל- 7 שנים), ובהתחשב בכך שהמתלוננת אינה עוד קטינה והיא גרה כיום במקום מרוחק ממגורי העורר, יהיה מקום לשוב ולשקול את שחרור העורר לחלופת מעצר לאחר שמיעת עדויות המתלוננת ואמה.

16. סיכומם של דברים: הערר נדחה אפוא, בכפוף לאמור בפסקה 15 סיפא לעיל.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ה (2.4.2015).

ש ו פ ט